

Not a bye! See you soon!

„Hi, I am Kate...“ opakovala jsem si stále dokola. Angličtinu jsem měla na velmi slabé úrovni. Bála jsem se. Jak se získávají přátelé, když je tu jazyková bariéra? A já právě potřebovala kamarády, kteří by mi pomohli se rozmluvit. Překvapivě šlo všechno poměrně hladce. Zúčastnila jsem se zkoušek hnedka na začátku. Jejich výsledky byly rozhodujícím ukazatelem jazykového stupně. Nedopadla jsem nijak zvlášť dobře. Přišlo první zklamání. Mojí velkou výhodou je, že zklamání v mém případě následuje velké odhodlání. Znáte ten pocit, když máte chuť ukázat světu? Potrestat všechny za to, že vás podceňují? Ano, přesně takový pocit mám na mysli. Začala jsem se učit. A to hodně. Nešlo to rychle. První známky pokroku přišly až po čase, jako bych byla testována, zda to myslím vážně. Vytrvala jsem.

Turecká atmosféra

„Hi, I am Kate...“ se stalo mojí součástí. To jsem byla já. Připravená, ale ne zrovna sebevědomá. Setkala jsem se s mojí „councillor“, ženou, která mi měla pomáhat a radit během studia. Škola mě uchvátila. Její velkolepost, velikost a vybavení. Všechno se zdálo povědomé. Zнала jsem tenhle vysněný školní život z amerických filmů. Najednou jsem jej také žila. Neuvěřitelné se stalo skutečným. Profesoři byli velice milí a nápomocní. Atmosféra nového života byla vzrušující. Nikdy jsem ji již více nechtěla ztratit. Říká se, že takový zájezd vždy rozpláče. Buď se to nepovede a nenajdete si cestu v novém prostředí, nebo naopak získáte to, po čem jste vždy toužili, splníte si svůj sen. Tak či onak, končí to slzami.

„Hi, I am Kate...“ promluvila jsem nahlas. Kupodivu přišla odpověď. A bylo jich víc. Budova „Burnaby Central Secondary School“ o dvou tisících studentů se mi stala domovem. Ano, svoji hostitelskou rodinu jsem měla velmi ráda, ale brzy jsem si našla přátele. Poznala jsem lidi, kteří se mi stali rodinou, se kterými jsem byla prakticky „24/7“. Ráno jsme se všichni sešli před školou a opět na sebe čekali po škole. Každý měl nápad na program dne. Rozhodli jsme se pro jeden z nich a šli společně za dobrodružstvím. Jako parta jsme poznávali Vancouver. Zamílovala jsem si to místo. Stalo se mi navždy druhým domovem. „Domov není místem, ale pocitem.“ Den za dnem jsme utvářeli nové vzpomínky. Dnes se ve Vancity orientuji mnohem lépe než zde.

Moje škola

„Kateeeee!!!“ křičela Salma, stále jedna z mých nejlepších kamarádek. Nikdy se nestalo, že by neměla novinky. Nikdy si své názory jakéhokoliv druhu, třeba i nechtěné, nenechala pro sebe. Bez té její upřímnosti to ovšem nebyla ona. Staly jsme se, jak ona říkala,

„partners in crime“. S její pomocí se mi angličtina značně zlepšila. Jako „pravá“ mexičanka z hlavního města mě často učila „užitečnou španělštinu“. Celkově jsem se sblížila s mnoha různými jazyky.

„Bye, Kate,“ neznělo mi to v uších vůbec hezky. Bolelo to. Koncem června jsem začala cítit význam takových slov. Nechtěla jsem slyšet Bye, Ciao, Adios, Tchus, al- salámah, gule... Odmítala jsem se s nimi se všemi jednou „skoro“ navždy rozloučit.

(facebook website: Vancouver International Students ... zde naleznete veškeré informace, zajímavá videa, či fotografie, nechte se motivovat)

Katka Prošková, 4. A